

“Mag die jeuk alsjeblieft ophouden!”

SPIRITUELE GROEI

Logopediste Ella (45) komt bij me met een niet-alledaags probleem. Ze heeft last van hevige jeuk. Ze vertelt dat ze niet meer weet wat ze eraan moet doen. “Alles jeukt aan de onderkant van mijn lijf. Als ik in bed lig, is de jeuk niet te harden.” In vier maanden tijd creëerde ze een vicieuze cirkel die bestaat uit de huid openkrabben zodat de jeuk stopt, vaseline smeren om de pijn van de wondjes die door het krabben zijn ontstaan te verzachten en opnieuw jeuk en krabben zodra de wondjes zijn genezen. Haar huisarts schreef hormoonzalf voor, maar dat helpt niet. Ze wordt er wanhopig van: “Als ik gelovig was, dan zou ik een kaars opsteken in een kerk of bidden tot God. Ik ben best een spiritueel persoon, maar nu heb ik werkelijk géén idee wat deze jeuk me duidelijk wil maken.”

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER

Terugkerende lichaamsklachten zijn vaak boodschappen van de ziel, hoe vervelend ze ook kunnen zijn. Je moet ze alleen wel kunnen ontcijferen. Kan Ella zich herinneren of er voorafgaand aan de jeuk iets bijzonders is gebeurd in haar privéleven of op haar werk? Ze vertelt over een conflict met een collega in het gebouw waarin ze haar praktijkruimte huurt. “We werken veel samen en helpen volwassenen en kinderen die spraak- en taalproblemen hebben. We zitten in een heel mooi gerenoveerd pand, waar we met meerdere zzp'ers ruimtes huren. Maar ik voel me daar steeds minder op mijn plek. Ik wil meer de spirituele kant op en anderen niet. Meer mijn intuïtie inzetten in mijn logopediewerk. Een vrouwelijke collega lachte

me vierkant in mijn gezicht uit, toen ik dat zei. Dat deed pijn.” Na deze aanvaring had Ella een week lang last van stemproblemen, ze kon alleen nog maar fluisteren. “Het voelde voor mij, alsof ik niet meer kon zeggen wat ik wilde. Ik verloor letterlijk mijn stem. Die hint van het universum begreep ik wel. Vlak daarna begon dat, jeuken.” In het gesprek dat we voeren, valt me op dat Ella vaak zinnen gebruikt met het woordje ‘geloof’, ‘geloven’ of ‘God’ erin. Die woorden spreekt ze geëmotioneerd uit. Daarbij legt ze telkens haar handen tegen de binnenkant van haar bovenbenen, met een gebaar alsof ze ‘dat gebied daar beneden, wat zo vreselijk jeukt’ wil beschermen. Woorden als vagina, schaamlippen en billen komen amper over haar lippen.

Novice in spé

Met behulp van een visualisatie gericht op haar probleem, gaan we aan de slag. Ella zit op de stoel tegenover me en schuift onrustig heen en weer. “Het begint enorm te jeuken. Ik wil krabben, maar dat doe ik niet, dat is niet netjes. Goed opgevoede meisjes moeten zich gedragen.” “Ga eens terug in de tijd met je gedachten, naar een situatie waar je deze jeuk en pijn sterk voelt. Waar ben je dan?” “In een klein

donker kamertje. Ik bid, dat de pijn en jeuk snel overgaan.” Er komen herinneringen boven aan een vorig leven in de vroege Middeleeuwen. In dat leven is Ella een meisje van een jaar of vijftien dat zich in een kloostergemeenschap bevindt. “Ik ben jong en ben hier nog maar kort. Ik moet van alles leren, non word je niet in één keer. Eerst moet ik een tijd klusjes opknappen en als ze tevreden zijn over me, kom ik in aanmerking om novice te worden en daarna non. Ik kijk daarnaar uit, ik verlang naar meer kennis over God en de kerk. Ik mag voor de nonnen wel al passages uit de Bijbel voorlezen bij hun ochtend- en avondgebeden. Mijn vader en moeder hadden regels waar ik me aan moest houden, maar hier bij de nonnen is Gods wil wet. Ze zijn streng in de leer en nemen alles wat er in de bijbel staat letterlijk. Dat verbaast me, want ik dacht dat ze zelf meer zouden nadenken.” Op een dag leest het meisje een tekst voor tijdens de ochtendmis. De tekst gaat over absolute gehoorzaamheid aan God en aan diens plaatsvervanger op aarde, de abt van het klooster. Ze kan een opkomende giechel niet onderdrukken. “Slikken ze dit echt? Mijn ouders hebben gelijk, wat heb ik hier te zoeken? Als ze dit wisten, zouden ze me meteen terughalen naar huis. Ik lees verder en telkens schiet ik in de lach. De nonnen in de houten banken kijken me geschokt aan. Eén van hen loopt op me af en pakt me hardhandig vast. Ze trekt me weg van de lessenaar waar de tekst op ligt. Woedend sist ze me toe dat ik mijn mond moet houden. Ik word de zaal uitgeduwd en opgesloten in een klein kamertje. Zo’n cel voor nonnen.” Het lachen is het meisje intussen vergaan.

Straf

De abt, waaraan de nonnen gehoorzamen omdat hij de plaatsvervanger van God op aarde is, zal het meisje pas-

send straffen. De straf is middeleeuws. Het meisje moet zich ontkleden voor de abt, in het bijzijn van een non, en knielen op de plavuizen vloer. Daarna moet ze zich vooroverbukken. “Hij heeft een grote bos brandnetels bij zich en slaat op mijn blote onderkant. Dat doet zo’n pijn. En het jeukt verschrikkelijk.” Een dag later wordt ze door de nonnen teruggestuurd naar haar ouders. Ze mag niet langer bij de nonnen blijven, omdat ze God heeft ‘beledigd’. De spirituele opleiding in het klooster is voorbij. Door over deze voor haar beschamende gebeurtenis te vertellen, ontlaadt Ella vastgezette emoties. De tot nog toe onbegrepen jeuk krijgt betekenis, haar zielsverhaal wil gehoord en begrepen worden. En dan zegt ze: “Het gerenoveerde gebouw waar ik nu in werk is een oud klooster geweest. Ik wilde daar zo graag een ruimte huren voor mijn praktijk.” Net zo graag als ze in de vroege Middeleeuwen novice wilde worden in het klooster. In dit gerenoveerde pand begon op zielsniveau de herkenning. Nadat ze een meningsverschil had gehad over spiritualiteit, waarbij ze uitgelachen werd, gingen verleden en heden door elkaar lopen. Het lachen zette een pijnlijke en jeukende gebeurtenis uit het verleden in gang.

‘Het meisje moet zich ontkleden voor de abt, in het bijzijn van een non, en knielen op de plavuizen vloer’

Vervellen en groei

Een maand na het consult zie ik een whatsappje binnenkomen op mijn smartphone. Het is een spraakbericht van Ella. Haar stem klinkt vrolijk en helder: “Dat was me wat bij jou, zo’n vorig leven herinneren! Eind goed, al goed. De jeuk is goddank weg. Vorige week ben ik lid geworden van een vrouwenzangkoor en in mijn logopediepraktijk ga ik ook starten met zang. Dat is goed voor de stembanden.” Ella fluistert niet langer over spiritualiteit, maar komt er rond voor uit. Genezing zit dit keer niet in het smeren van zalf, maar in het ontgrendelen van oude herinneringen. Ons lichaam is meer dan alleen een fysiek voertuig. Het is een spiegel van de ziel. In spirituele kringen wordt jeuk bij genezing soms gezien als een energetische reiniging. Oude emoties, vastgezette spanningen of zelfs herinneringen kunnen via het lichaam loskomen. Wondjes die genezen en gaan jeuken, zijn niet alleen een teken van herstel van de huid, maar ook een teken dat er iets van binnen beweegt. Dat je letterlijk uit je oude huid groeit. Zoals een slang die vervelt, laat je huid laagjes los die niet meer bij je passen. •

